

РЕШЕНИЕ

№ 385

гр. Пловдив, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Весела Ив. Евстатиева

Членове: Миглена Р. Маркова
Иванка П. Гоцева

при участието на секретаря Анелия Ас. Деведжиева
в присъствието на прокурора Светлозар Н. Чераджийски
като разглежда докладваното от Иванка П. Гоцева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20235300601612 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК:

С присъда от 22.06.2023 г. по НОХД № 2633/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив (ПдРС), VIII н.с., подсъдимият Ж. Ш., роден на *** г. в Р. П., ***, гражданин на Р. А., постоянно пребиваващ в Република България, ЕГН: *****, е признат за виновен в това, че на 09.05.2020 г., в гр. Пловдив е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото – престъпление по чл.325, ал.1 от НК, и на основание чл. 78а от НК е освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба в размер на 1000 лева. Със същата присъда подсъдимият е признат за невиновен в това по същото време и на същото място деянието, което е осъществил да е било съпроводено със съпротива срещу орган на властта – *** Й.В.К.в – *** *** IV степен в група „****“ на сектор „****“ при ОД на МВР – Пловдив и *** *** И.С.К., *** в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „****“ към *** РУ – Пловдив при ОД на МВР – Пловдив, изпълняващи задължения по опазване

на обществения ред и е оправдан по първоначално повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл.325, ал.2 вр.ал.1 от НК.

Предвид признаването на подсъдимия Ж. Ш. за невиновен и оправдаването му по първоначално повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл.325, ал.2 вр.ал.1 от НК, на основание чл. 190, ал.1 от НПК сторените в хода на досъдебното производство разноски в размер на 390 лв. за изготвяне на два броя съдебномедицински експертизи са оставени в тежест на държавата.

В законоустановения срок срещу присъдата в частта, с която подс. Ж. Ш. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 325, ал.1 от НК от НК и на основание чл. 78а от НК е освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба в размер на 1000 лева, е постъпила бланкетна въззивна жалба от адв. К. Е. – защитник на подсъдимия, и допълнение към нея, в които са изложени доводи за неправилен анализ на събрания по делото доказателствен материал, в частност на показанията на свидетелите – К., К., Т., И. и М.. Иска се въззивният съд да отмени постановената присъда в обжалваната част като неправилна и необоснована и да постанови нова, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и да бъде оправдан по преквалифицираното обвинение по чл.325, ал.1 от НК. В жалбата и в съдебно заседание от страна на защитата не са направени доказателствени искания.

В производството пред настоящата инстанция представителят на Окръжна прокуратура - Пловдив счита, че установените по делото факти осъществяват елементите на състава на престъплението по чл.325, ал.1 от НК. Пледира атакуваният съдебен акт да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

Защитниците на подсъдимия – адв. Д. и адв. Е., поддържат жалбата и допълнението към нея, като сочат, че не е налице хулиганство по смисъла на Наказателния кодекс, а се касае за деяние, обхванато от нормите на Указа за борба с дребното хулиганство / УБДХ / , поради което деянието не съставлява престъпление. Пред настоящият въззивен съд правят алтернативно искане да отмени присъдата в обжалваната част и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд поради допуснати съществени процесуални нарушения при оценката на доказателствената съвкупност.

Подсъдимият Ж. Ш., редовно призован се явява лично пред въззивната

инстанция и моли съда да приеме, че е бил провокиран от ***я служител к. да се държи „малко по-различно от нормалното“. Пледира да бъде оправдан.

Пловдивският окръжен съд след като провери изцяло правилността на присъдата съгласно чл. 314 от НПК и като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в законния срок, от надлежно легитимирана страна, срещу съдебен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С оглед разпоредбата на чл. 314 от НПК, Пловдивският окръжен съд извърши служебна проверка за допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд и намери за установено следното:

Във внесения в ПдРС обвинителен акт са били посочени две пострадали от престъплението по чл. 325, ал.2 вр.ал. 1 от НК лица – ***те служители Й. к. и И. К.. Процесуалната активност на пострадалия е поставена в зависимост от неговата воля. При всички случаи обаче той трябва да е редовно призован, да му е връчено съобщението, посочено в разпореждането на съдията-докладчик. Тази бъдеща страна не е задължителен участник в разпоредителното заседание, така че ход в това заседание може да бъде даден при неявяване на пострадалия без посочване на уважителна причина. С нарочно съобщение пострадалият к. е бил уведомен за датата на разпоредителното заседание и за възможността да упражни в съдебното производство правата като пострадал, а именно за правото да подаде молба за конституиране като граждански ищец и/или частен обвинител до започване на разпоредителното заседание и правото да упълномощи повереник. Уведомен е за възможността по чл. 247в, ал. 3 от НПК в 7-дневен срок от получаване на съобщението да даде отговор на въпросите, които ще се обсъдят в разпоредително заседание и да направи своите искания. Ето защо, на основание чл. 247г, ал. 2 от НПК, разпоредителното заседание правилно е проведено без участието на пострадалото лице Й. к., тъй като същият е бил редовно призован и не е посочил уважителна причина, обуславяща отсъствието му.

ПдОС установи, че първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение, което е съществено, но не дава основание за връщане на делото за ново разглеждане, доколкото е неотстранимо. Констатираното процесуално нарушение се изразява в ограничаване правата на пострадалото лице – свидетелят И. К., в проведеното по делото разпоредително заседание и възможността му на основание чл. 248, ал.2 вр.чл. 247в, ал.4 от НПК да се конституира в качеството на граждански ищец или частен обвинител в производството по делото. Пропускът на съда се изразява във факта, че в хода на разпоредителното заседание, първоинстанционният съд не го е изслушал по въпросите, визирани в чл. 248, ал. 1 от НПК, нито го е запитал дали желае да се конституира като частен обвинител и/или граждански ищец, а вместо това е приел, че след като от пострадалия до момента не са постъпили заявления за конституирането му в каквото и да било качество, следва да бъде освободен от съдебната зала. Това процесуално нарушение, макар и съществено, е неотстранимо при връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционният съд. Това е така, доколкото въззивната инстанция е била сезирана единствено по въззивна жалба на защитника на подсъдимия, което налага съблюдаване на принципа *reformatio in pejus*, установяващ забрана за влошаване положението на подсъдимия – арг. чл. 335, ал.4 от НПК. Забраната за *reformatio in pejus* представлява допълнителна процесуална гаранция за правото на защита и осигурява свобода на подсъдимия да обжалва без опасения, че сам ще влоши положението си. Забраната е насочена и към ефективността на защитата, защото усилията на обжалващия подсъдим се насочват към оборване на очакваното, а не на всяко възможно влошаване на положението (в този смисъл е Решение № 401/24.11.2015 г. по н. д. № 1250/2015 г., НК., III н. о. на ВКС). В случая положението на подсъдимия би било влошено, ако при връщане на делото в разпоредително заседание пострадалото лице упражни правата си и се конституира в качеството на частен обвинител и/или граждански ищец, тъй като по този начин възниква още една процесуална фигура, поддържаща обвинението, срещу което подсъдимият се защитава. По така изложените съображения не са налице основанията по чл. 335, ал.2 във вр. с чл. 348, ал.3, т.1 от НПК за отмяна на първоинстанционната присъда.

Въззивният съд констатира, че в хода на първоинстанционното разглеждане на делото са допуснати и други процесуални нарушения.

Подсъдимият не е изслушан по въпросите по чл. 248, ал.1 от НПК, обсъждани в разпоредителното заседание. В съдебно заседание не е бил даден ход на съдебното следствие, не е бил извършен доклад от председателя на състава по чл. 276, ал.1 от НПК и не е била дадена възможност на прокурора да изложи обстоятелствата, включени в обвинението по чл. 276, ал.2 от НПК. Подсъдимият не е заявил изрично дали разбира в какво се обвинява съгласно разпоредбата на чл. 276, ал.3 от НПК.

Настоящият съдебен състав приема, че тези нарушения са преодолен и не са довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия. Видно от протоколите от двете проведени разпоредителни заседания, на подсъдимия е било разяснено правото му да участва в обсъждането на въпросите, предмет на разпоредителното заседание, както и правата му по чл. 55 от НПК. Същият е заявил, че разбира правата си, получил е препис от обвинителния акт ведно с препис от разпореждането на съда за насрочването на разпоредителното заседание и е бил уведомен за въпросите по чл. 248, ал.1 от НПК преди повече от 7 дни. Въпреки че председателят на съда не е направил доклад, в който да посочи основанията за образуване на съдебното производство и въпреки че подсъдимият не е заявил при условията на чл. 276, ал. 3 от НПК, че разбира в какво е обвинен, същият е бил запознат с внесения в съда обвинителен акт, разяснено му е било правото да участва в обсъждането на въпросите по чл. 248 НПК, организирал е защитата си, като в хода на цялото производство е бил представляван от защитници адвокати – адв. Е. и адв. Д.. Именно адв. Е., в качеството си на защитник на подсъдимия, е изразил становище по всички въпроси, предмет на обсъждане в проведеното разпоредително заседание. Подсъдимият е дал обяснения, в които обстойно е разказал за случилото се, упражнявайки личното си право на защита.

Съобразно приложените в материалите по делото писмени доказателствени средства, по смисъла на чл. 127 от НПК, а именно протоколите от проведените от съда следствени и други процесуални действия, се установява, че макар първоинстанционният съд да не е дал ход на съдебното следствие, такова реално е проведено. Предприети са процесуално - следствени действия по събиране на доказателства - разпити на свидетели и подсъдим, прочитане и приемане на писмени доказателства по реда на чл. 283 от НПК. Преди да постанови крайния си съдебен акт ПдРС е

приключил съдебното следствие, дал е ход по същество, изслушал е пледоариите на страните по делото, оттеглил се е на тайно съвещание за постановяване на присъдата и след съвещание е обявил присъдата си публично, в присъствие на страните, като е разяснил и правото им на обжалване и/или протестиране, по реда на глава XXI от НПК.

Поради изложеното, не е налице хипотезата на чл. 348, ал.3, т.1 вр.ал. 1, т. 2 от НПК, тъй като нарушенията не са от категорията на абсолютните такива, обуславящи задължително отменяване на съдебния акт. Процесуалните права на подсъдимия Ш. са били гарантирани и реализирани в пълен обем посредством участието на защитници и спазване на процесуалните норми, осигуряващи справедлив и обективен наказателен процес.

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 09.05.2020 г. св. Й. К. – *** в сектор „***“ при ОД на МВР - Пловдив заедно със колегата му св. И. К. – мл.*** в 05 РУ при ОДМВР - Пловдив съвместно участвали в провеждана на територията на 04 РУ при ОДМВР - Пловдив специализирана полицейска операция по безопасността на движението. Около 16:20 ч. на ул. „Тодор Влайков“ до № 10 двамата *** служители установили извършено нарушение на пътните правила от св. Г. М., за което и му съставили акт за установяване на административно нарушение по ЗДвП. Докато ***те служители съставяли акта на св. М. при тях пристигнал подсъдимият Ш.. Още с пристигането му на място подсъдимият започнал да се държи агресивно със свидетелите к. и К., като започнал да ги подканя да изчезват, като внимават да не одраскат автомобила на приятеля му М., когато тръгват. Св. к. му се представил и му поискал документите за самоличност, за да му бъде извършена проверка, но Ш. отказал да ги даде с думите „Изчезвай бе, къв си ти бе ***, нищо няма да ти представям“. Тогава в разговора се намесил св. Г. М., който на арменски език казал нещо на подсъдимия. Тогава подсъдимият дал документите си за самоличност на св. к., но продължил да се държи агресивно, като го подканвал да изчезва. Св. к. взел личната карта на Ш., за да му бъде съставен акт за установяване на административно нарушение по Закона за здравето /към инкриминираната дата на територията на Р. България били въведени ограничения във връзка с

пандемията от COVID 19/. След като съставили акта те го приканили да го подпише, но той отказал с думите „Ай гледайте си работата, няма да подписвам никакъв акт“ и с ръка ударил по предната дясна врата на автомобила. Двамата *** служители отново слезли от служебния автомобил, а подсъдимият започнал да ги псува с думите „Майка ви ****“ и се насочил към тях със стиснати юмруци. Агресивното поведение на подс. Ш. принудило свидетелите к. и К. да пристъпят към неговото задържане, но в този момент той станал още по-агресивен и до момента в който му били поставени белезници нарекъл ***те служители „****“, „****“, „жени“.

В това време на улицата се били събрали живущи от квартала, както и преминаващи, измежду които и св. Д. И. и св. К. Т.. Св. Т. се прибирал към дома си, когато чул обидни думи. Забелязал, че те са отправени от страна на подс. Ш. към двама *** служители. Освен това забелязал, че две момчета били спрели на отсрещния тротоар и викали по полицаите. Въпреки това Т. се прибрал в дома си, но тъй като викането продължавало, отворил прозореца и видял стълкновение между полицаите и млад мъж. Св. Д. И. живеела на ул. **, в близост до местопрестъплението. На посочената дата, около 16-17 часа следобед, И. тръгнала към кварталния магазин и станала свидетел на скандал, изразяващ се в буйство от страна на подс. И. срещу *** служители. На връщане от магазина И. видяла, че подсъдимият се качил в патрулния автомобил и същият потеглил.

Така изложените факти въззивният съд приема за правилно установени въз основа на доказателствата, непосредствено събрани от първоинстанционния съд в хода на проведеното съдебно следствие, а именно: свидетелските показания на Д. И., К. Т., Й. к. и И. К., частично от обясненията на подсъдимия И. и частично от показанията на св. М., справка за съдимост на подсъдимия и писма от Четвърто и *** РУ при ОДМВР - Пловдив, прочетени по реда на чл. 283 от НПК.

Въззивният съдебен състав споделя напълно направения в мотивите към атакуваната присъда анализ на наличната по делото доказателствена съвкупност. Изводите на районния съдия са правилни, като при формирането им не са допуснати логически грешки. Съдът е обсъдил в съответствие с изискванията на процесуалния закон доказателствените материали. В тази връзка е необходимо да се отчете, че когато изразява съгласие с

доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените възражения.

Във въззивната жалба и в хода на съдебните прения защитата прави възражение за неправилен анализ на събрания по делото доказателствен материал от първата инстанция, в частност на показанията на свидетелите – к., К., Т., И. и М.. Според защитата, неправилно в мотивите си районният съд е дал вяра на показанията на заинтересовани свидетели – ***те служители к. и К., както и на свидетелите Т. и И., от които предварително са били снети обяснения от съпричастния в ситуацията *** служител, като ги кредитирал изцяло като логични, последователни и взаимно допълващи се, а показанията на И. и Т. били кредитирани и като дадени от лица, незаинтересовани от воденото срещу Ш. наказателно преследване. В същото време според защитата, съдът необосновано е приел, че показанията на свидетеля М. не следва да бъдат кредитирани, тъй като били дадени от лице в близки приятелски отношения с подсъдимия и не кореспондирали с останалия гласен доказателствен материал.

Въззивната инстанция намира възражението за неоснователно. Първоинстанционният съд е събрал в пълен обем доказателствата, необходими за установяване на правно релевантните факти. Направил е анализ на доказателствената съвкупност, обсъдил е коректно свидетелските показания, съпоставил ги е помежду им и е изложил съображения на кои от тях дава вяра и защо. Районният съд е обосновал извода си за достоверността на свидетелските показания на Д. И., К. Т., И. К. и Й. к.. Въззивната инстанция се съгласява с изложените основания в мотивите за кредитирането им, свързани с обстоятелството, че посочените свидетели са били преки очевидци. Същите са възприели непосредствено поведението на подсъдимия, изразяващо се в отправяне на псувни и обиди на публично място към ***те служители, което възпроизвеждат пред първоинстанционния съд последователно и логично. В тези показания не се констатира противоречия относно съставомерните факти, отнасящи се до елементите от обективна и субективна страна на състава на престъплението по чл. 325, ал.1 от НК. Настоящият състав намира, че има противоречия в показанията на посочените свидетели, но както правилно е възприел и ПдРС, същите касаят

обстоятелството дали подсъдимият е оказал съпротива срещу орган на властта, изпълняващ задължения по опазване на обществения ред. Именно с оглед установените противоречия в свидетелските показания първата инстанция е приела, че не са събрани категорични доказателства подсъдимият да е оказал съпротива на орган на властта, поради което го е оправдал по квалифицирания състав на чл. 325, ал. 2 вр.ал.1 от НК.

Въззивният съд намира, че показанията на коментираните свидетели са годни, последователни, логични и обективни, като позволяват въз основа на тях да бъдат формирани фактическите изводи по делото. Наред с това, посочените показания са в противоречие единствено с обясненията на подс. Ш. и с показанията на св. М., с когото подсъдимият се намирал в приятелски отношения.

По възражението на защитата, че ПдРС е кредитирал показанията на свидетелите И. и Т., въпреки че от същите предварително са били „снети обяснения от съпричастния в ситуацията *** служител“:

Видно от материалите по воденото досъдебно производство /от 111 до 113 л./, към докладна записка за употребена физическа сила и помощни средства, изготвена от ***те служители Й. к. и И. К., е приложено обяснение от проведена оперативна беседа само с Д. И. на 09.05.2020 г., която към тази дата все още не е имала качеството на свидетел. Единственият законово определен начин да бъдат снети и инкорпорираны показания от страна на лице с качество на свидетел е при стриктно спазване на разпоредбата на чл. 121 и сл. от НПК. Разпитът на свидетели в рамките на „оперативна беседа“ е изначало процесуално недопустим и затова изявленията на И. пред ***те служители нямат никаква процесуална стойност, като такава нямат и установените чрез тях данни. Д. И. е разпитана като свидетел непосредствено пред първоинстанционния съд, който е дал вяра на нейните показания като съответстващи на останалия доказателствен материал и изхождащи от лице, незаинтересовано от изхода на делото.

Обясненията на подсъдимия правилно са приети от първия съд като реализиране на правото му на защита, съобразявайки техния характер на доказателствено средство и на средство за защита. Въззивният съд намира, че е налице категорична липса на съответствие между обясненията на подс. Ш. и останалата доказателствена съвкупност. Съвсем коректно първия съд е

констатира, че относно действията на подсъдимия, довели до неговото задържане от органите на МВР, същият не дава обяснения. Правилно показанията на св. М. не са кредитирани, тъй като не съответстват на останалите гласни доказателства, като е отчетена и неговата заинтересованост от изхода на делото, по което подсъдим е лице, с което се намирал в близки приятелски отношения.

Фактическите констатации на Пловдивския районен съд почиват на вярна интерпретация на съдържанието на гласните доказателства и са подчинени на правилата на формалната логика, поради което въззивният състав приема, че РС - Пловдив не е нарушил процесуалните си задължения с неоснователно кредитиране на показанията на свидетелите И., Т., К. и К., както се поддържа от защитата в подадената жалба и в съдебно заседание пред настоящата инстанция.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, приета за установена след цялостен и аргументиран анализ на доказателствената съвкупност, законосъобразен и обоснован се явява изводът на контролирания съд, че осъщественото от подс. Ш. деяние е съставомерно по чл. 325, ал.1 от НК, тъй като по несъмнен начин се установява, че на 09.05.2020 г. в гр. Пловдив е извършил действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото.

Безспорно подсъдимият е осъществил обективните признаци на състава на престъплението, тъй като на инкриминираната дата е отправил обиди и псувни към ***те служители, които действия по своята същност представляват хулигански такива. Същите са непристойни, тъй като са в разрез и очевидно противоречат на установения в обществото и възприет морал и порядък. Не се констатира който и да е от двамата *** служители, обект на посегателство, по какъвто и да е начин да е провокирал поведението на подс. Ш.. Липсва и каквато и да е адекватна причина за същото - не може да бъде определена като такава изразеното намерение от страна на ***те служители да съставят акт за установяване на административно нарушение по Закона за здравето на подсъдимия. Напълно недоказно по делото е и твърдяното от защитата неправомерно поведение на ***я служител – *** Й. К., изразяващо се във вкарване на пистолет в устата на подсъдимия.

С реализираното хулиганско поведение подсъдимият е изразил своята

негативна оценка за личността на ***те служители, включително и под формата на сравнение, като ги нарекъл „***“, „***“, „жени“, което по своето съдържание засяга честта и достойнството им, а подсъдимият е обективирал тази своя оценка именно с такава цел. Обидните изрази и псувните представляват в своята съвкупност дадена от подсъдимия личностна оценка, с която преследва да въздейства негативно, като унизи служителите на реда.

Безспорно реализираното от подс. Ш. престъпно посегателство осъществява състава на хулиганството по смисъла на чл. 325, ал.1 от НК. Мястото, времето и продължителността на извършването му, както и насочеността му - спрямо ***те служители и то в момент на изпълнение на служебните им задължения, както и упоритостта на реализирането им безспорно сочи на висока степен на обществена опасност на така реализираното. От друга страна, със същото общественият ред е грубо нарушен, като същевременно е демонстрирано и явно пренебрежение към обществото и нормите на поведение в него. В този смисъл напълно обосновано първостепенният съд е приел, че в случая е реализиран престъпният състав на хулиганството по чл. 325, ал.1 от НК, а не на дребното хулиганство по чл. 1, ал. 2 от УБДХ, поради което и направеното в тази насока възражение на защитата се явява неоснователно.

Настъпил е и съставомерният резултат от осъщественото от подсъдимия престъпно посегателство. С това си поведение същият грубо е нарушил установения порядък за поведение, като действията му са предизвикали и силно възмущение у околните - св. Д. И. и св. К. Т., като демонстративно и грубо незачитане на обществения ред.

От субективна страна подсъдимият е извършил престъплението при пряк умисъл като форма на вина с непосредствено целени и настъпили общественоопасни последици. Налице е и допълнителният признак от субективна страна, а именно мотивът му да покаже явното си неуважение към обществото. С хулиганските си действия е показал, че не се счита обвързан от съществуващите норми на поведение, отнася се към тях с явно пренебрежение и демонстрира незачитане на цялостно установения обществен ред.

Предвид изложените съображения въззивната инстанция сче, че напълно законосъобразно и обосновано първоинстанционният съд е счел, че подсъдимият Ж. Ш. е осъществил от обективна и субективна страна

престъпния състав на чл. 325, ал.1 от НК, поради което го е признал за виновен в извършването на това престъпление.

Предвид извършеното от подсъдимия престъпление и размера на предвиденото за това престъпление наказание, чистото му съдебно минало, както и липсата на данни същият да е освобождаван от наказателна отговорност, първоинстанционният съд правилно е приложил разпоредбата на чл. 78а от НК. За престъплението по чл. 325, ал. 1 от НК се предвижда наказание „лишаване от свобода“ до две години или пробаия, подсъдимият не е осъждан за престъпление от общ характер, не е освобождаван от наказателна отговорност по чл. 78а НК и от престъплението не са настъпили съставомерни имуществени вреди. Не са налице и отрицателните предпоставки на чл. 78а, ал. 7 от НК.

РС - Пловдив е определил административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лв. Според въззивната инстанция, наложеното на обвиняемия наказание „глоба“ в минимален размер е справедливо определено и изцяло съответства на целите, визирани в чл. 36 от НК. С наложеното наказание в пълна степен ще се въздейства поправително, превъзпитателно и предупредително върху подсъдимия, като наред с това ще се въздейства възпитателно и предупредително и спрямо останалите членове на обществото.

Ето защо, съдът прецени, че жалбата е неоснователна и следва да се остави без уважение, а атакуваната присъда като правилна и законосъобразна да се потвърди.

Пред първата и настоящата инстанции не са направени разноски във връзка с преквалифицираното обвинение по чл. 325, ал.1 от НК, поради което и такива не се присъждат.

Мотивиран от горното и на основание чл. 334, т. 6 вр.чл. 338 от НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 153 от 22.06.2023 г., постановена по НОХД № 2633/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, VIII н.с.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Да се уведомят страните, че решението е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____